

indsigt, alle kredse indenfor dansk produktionsliv er nået frem til, skulle der også være mulighed for, at en rolig fremadskridende økonomisk udvikling vil føre til, at den overvejende del af afgørelserne vedrørende erhvervslivets forhold fremtidig vil kunne nås gennem en sådan fri forhandling; men lige så sikkert er det, at der i kommende tider vil indtræffe de tilfælde, hvor der ikke opnås et resultat gennem forhandling, og hvor en afgørelse gennem en langvarig arbejdskamp vil angribe selve samfundets velfærd. I denne forbindelse må det udfra samfundsmæssige synspunkter også tillægges den største vægt, at en afgørelse truffet på grundlag af, hvilken part der kan holde længst ud i en arbejdskamp, i enhver henseende er irrational, idet der næppe kan tænkes en mere vilkårlig målestok for en afgørelse.

Nærværende forslag går da ud fra den betragtning, at stående overfor en sådan situation, hvor organisationerne svigter og ikke formår at løse de opgaver, som deres stilling i samfundet forpligter dem til, må den regering og lovgivningsmagt, som har ansvaret for det fælles samfunds velfærd, forebygge ulykkerne og drage omsorg for en af uvildige mænd på ret og billighed bygget afgørelse.“

Som ordfører for forslagsstillerne anbefalede *Bertel Dahlgaard* (RV) i sin fremsættelsestale lovforslaget til vedtagelse, efter at han udførligt havde gjort rede for dets indhold og formål.

Økonomi- og arbejdsministeren gav ved l. behandling udtryk for tvivl om, at det ville være heldigt at gennemføre lovforslaget. Han frygtede bl. a., at resultatet ville blive en vanskeliggørelse af forligs- og mæglingsarbejdet. „Bevidstheden hos parterne om, at konflikt er udelukket, vil svække parternes forhandlingsvilje og måske også deres ansvarsfølelse; de vil føle sig fristet til at indtage, hvad man i organisationssproget kalder en proceduretaktisk holdning. De vil overfor ethvert fremført argument, ethvert foreliggende problem, enhver indrømmelse uafsladelig spørge sig selv, hvorledes dette vil påvirke deres placering for voldgiftsretten, når sagen endeligt skal pådømmes af den. Dette vil på forhånd stærkt svække mulighederne for en reel forhandling med et forlig for øje.“

Ministeren kunne således ikke anbefale lovforslaget.

Det samme var tilfældet med socialdemokratiets ordfører, *Carl P. Jensen*, der mente, at man fortsat burde overlade fastsættelsen af løn- og arbejdsvilkår til arbejdsmarkedets organisationer, simpelt hen fordi enhver anden løsning ville støde på meget store praktiske vanskeligheder, som kun de direkte interesserede parter kunne bedømme.

På venstres vegne gav *Thisted Knudsen* tilsagn om en velvillig behandling af lovforslaget, hvis enkeltheder dog måtte overvejes nærmere.

Også fra konservativ side var man, efter hvad *Poul Sørensen* udtalte, villig til at gå ind i en saglig forhandling om lovforslaget.